

สำหรับงานพัฒนาคุณภาพงาน

เลขที่ผลงาน...../.....

วันลงทะเบียน.....

แบบเสนอผลงานกิจกรรมพัฒนาคุณภาพงาน ประเภทเรื่องเล่าเร้าพลัง

(แบบฟอร์ม F-WI-RA-QS-201/04)

ส่วนที่ 1

ชื่อ-สกุล.....ศศิณา ขวนขุนทด.....รหัสบุคคล.....019733.....

เบอร์โทรภายใน.....4050.....เบอร์โทรมือถือ099-8658789..... Email Address... tangsasiich@gmail.com

หน่วยงาน.....หน่วยบริการพยาบาลผู้ป่วยที่บ้าน.....

ภาควิชาฯ / ฝ่าย(ต้นสังกัด).....งานการพยาบาลสนับสนุนการบริหารผู้ป่วย ฝ่ายการพยาบาล อาคารสมเด็จพระเทพรัตน์...

*ชื่อ-สกุล.....ศศิณา ขวนขุนทด..... รหัสบุคคล.....019733.....

(ผู้ที่รับเงินโดยโอนผ่านบัญชี)

โปรดเขียน (✓) ในช่อง ☒ อนุญาตให้เผยแพร่ผลงานทางWebsite ☐ ไม่อนุญาตให้เผยแพร่ผลงานทางWebsite

*หมายเหตุ:

1.กรณีที่ผลงานผ่านเกณฑ์และได้รับเงินรางวัล คณะฯ จะโอนเงินรางวัลเข้าบัญชีเงินเดือนผ่านทางรหัสบุคคลที่ท่านได้ระบุไว้

โดยขอให้ระบุตัวแทนการรับเงินเพียง 1 ท่าน

2.ผลงานทุกประเภทที่ส่งประกวดเป็นลิขสิทธิ์ของคณะฯ ห้ามมิให้ผู้ใดนำไปเผยแพร่โดยไม่ได้รับอนุญาต

(กรุณากรอกข้อมูลให้ครบถ้วนทุกช่องและทบทวนความถูกต้อง เพื่อผลประโยชน์ของท่าน)

ชื่อเรื่อง ...เงินก้อนสุดท้ายของชีวิต

~~~ อยู่เพื่อความรักหรืออยู่เพื่อความฝัน
อยู่เพื่อศรัทธาหรืออยู่เพื่อความหวัง
อยู่เพื่อชีวิตตัวเองหรืออยู่ไปเพื่อใครกัน
ให้ตัวฉันตายแต่ชื่อยังต้องอยู่เพื่อใคร~~~

ในเช้าของวันหยุดที่อากาศสดใสมีแสงรำไรของแดดยามเช้าสาดส่องเข้ามาในห้องพัก ฉันกำลังฟังเพลงอย่างอารมณ์ดี เมื่อได้ยินเสียงของเพลงนี้ผ่านเข้ามา ทำให้ฉันได้นึกถึงคนไข้คนหนึ่งของฉัน เมื่อครั้งที่ฉันได้เริ่มทำงานในช่วงแรก โดยหน้าที่ของฉันคือการเตรียมความพร้อมของผู้ป่วยก่อนกลับบ้าน ซึ่งคนไข้ที่ฉันได้รับมอบหมายในวันนั้นเป็นผู้ป่วยหญิง ป่วยด้วยโรคมะเร็งระยะสุดท้าย ต้องเตรียมความพร้อมเรื่องอุปกรณ์เครื่องผลิตออกซิเจนที่บ้าน ดังนั้นฉันจึงต้องเตรียมข้อมูลและคำแนะนำสำหรับผู้ป่วยรายนี้ เมื่อเตรียมข้อมูลและศึกษาประวัติเสร็จแล้ว จึงเดินเข้าห้องผู้ป่วยเพื่อให้คำแนะนำเกี่ยวกับอุปกรณ์และการดูแลตนเองที่บ้าน

ก๊อก ก๊อก ก๊อก เสียงฉันเคาะประตูและเปิดเข้าไปในห้อง สิ่งที่ฉันเห็นคือผู้ป่วยหญิงร่างกายซูบผอมนอนอยู่บนเตียงผู้ป่วยพร้อมกับสามีชาวต่างชาติที่คอยดูแลอยู่ข้างเตียง

ฉัน : “สวัสดีค่ะ พยาบาลมานำเรื่องการเตรียมตัวก่อนกลับบ้านและการใช้เครื่องออกซิเจนที่บ้านนะคะ”

ผู้ป่วย : พักหน้า ด้วยสีหน้าที่อ่อนเพลียเหม่อลอยและน้ำตาคลอ

ในระหว่างนั้นสามีผู้ป่วยก็เข้ามาพยายามห้ามไม่ให้ฉันพูดกับผู้ป่วยเนื่องจากสามีเป็นชาวต่างชาติไม่สามารถฟังหรือพูดภาษาไทยได้ แต่ผู้ป่วยก็พยายามอธิบายให้เข้าใจว่าฉันคือพยาบาล ไม่ใช่เซลล์ขายเครื่องผลิตออกซิเจน

ผู้ป่วย : “วันนี้ฉันไม่มีแรงเลย พูดกับคุณไม่ไหวหรอกให้พูดกับเค้าแทนได้ไหม แค่นี้จะลุกยังไม่มีแรงเลย” พูดด้วยน้ำเสียงสั่นเครือ

ฉัน : “ได้ค่ะ เดี่ยวพยาบาลจะพยายามอธิบายให้กับเขานะคะ”

หลังจากนั้นฉันจึงหันกลับหาสามีผู้ป่วยที่นั่งอยู่ข้างๆ อธิบายว่าฉันคือพยาบาลไม่ได้มาขายของ แต่มาแนะนำเรื่องการใช้เครื่องออกซิเจนที่บ้าน โดยพูดเป็นประโยคภาษาอังกฤษ แต่ด้วยความที่ฉันไม่เก่งภาษาอังกฤษ ทำให้พูดไม่คล่อง ผู้ป่วยก็ช่วยแนะนำให้ในบางครั้ง และในวันนั้นฉันก็ได้แนะนำการเตรียมตัวก่อนกลับบ้านและการใช้เครื่องออกซิเจนที่บ้าน และได้ให้แหล่งประโยชน์กับผู้ป่วยเป็นที่เรียบร้อย หลังจากนั้นฉันก็ได้มองหาประโยคภาษาอังกฤษและคำศัพท์ต่างๆ สำหรับฝึกท่องเพื่อใช้ในการสื่อสารกับผู้ป่วยรายนี้

หลังจากนั้นผ่านไปประมาณ 2 สัปดาห์ ฉันได้รับการแจ้งจากทางหอผู้ป่วยเกี่ยวกับผู้ป่วยรายนี้ว่า ผู้ป่วยจะกลับไปอยู่บ้านในระยะสุดท้าย เมื่อฉันทราบฉันจึงกลับไปเยี่ยมผู้ป่วยอีกครั้งก่อนกลับบ้าน

ก๊อก ก๊อก ก๊อก ฉันเคาะประตูเหมือนทุกครั้งก่อนเข้าห้องผู้ป่วย แต่ภาพที่เห็นในวันนี้กลับต่างออกไปจากทุกวัน โดยเห็นผู้ป่วยร่างกายซูบซีด ผอมลง ดูอ่อนแรง นั่งเหม่อลอยออกนอกหน้าต่าง และภายในห้องนั้นเป็นเสียงเพลงธรรมะที่ดังก้องอยู่ในห้อง เขาค่อยๆ หันหน้ามาหาฉันและถามฉันว่า

ผู้ป่วย : “วันนี้คุณมาทำอะไร”

ฉันทน์ : “เห็นทางหอผู้ป่วยแจ้งว่าผู้ป่วยจะกลับบ้าน วันนี้พยาบาลจึงแวะมาเยี่ยมและทบทวนการดูแลก่อนกลับอีกครั้งค่ะ”

หลังจากฉันทน์เฝ้าพยาบาลเรียบร้อย ผู้ป่วยน้ำตาไหลและร้องไห้ออกมาทันทีและพูดว่า “ฉันไม่อยากกลับบ้านเลย เพราะฉันอยู่กับสามีของฉัน 2 คน สามีฉันก็เป็นคนต่างชาติ ถ้ากลับบ้านไปสามีและญาติของฉันต้องมาลำบากดูแลฉันในวันที่ฉันไม่ไหว เขาพร้อมที่จะดูแลฉัน ฉันรู้แต่ไม่อยากให้เขาต้องมาลำบากกับฉันเลย เงินที่ฉันหามาได้ทุกบาททุกสตางค์ที่รวบรวมไว้ในชีวิตนี้ ฉันขอใช้มันกับช่วงสุดท้ายในชีวิตฉัน ให้ฉันได้รักษาอยู่ที่โรงพยาบาลต่อจะได้ไม่มีใครมาลำบากเพราะฉันอีกแล้ว เราจะหาเงินไปทำไหมถ้าสุดท้ายแล้วไม่ได้เอามาทำอะไรเลย ถ้าฉันตายฉันก็ใช้เงินไม่ได้อยู่แล้ว” ในระหว่างที่พูดอยู่นั้นผู้ป่วยน้ำตาไหลตลอดเวลา ฉันทน์จึงได้จับมือเขาไว้เพื่อให้กำลังใจกับเขาและเปิดโอกาสให้เขาได้ระบายความรู้สึกออกมา จากนั้นจึงแนะนำให้ผู้ป่วยแจ้งความประสงค์เรื่องการอยู่โรงพยาบาลกับแพทย์เจ้าของไข้ และผู้ป่วยได้รับการรักษาในโรงพยาบาลตามความประสงค์ และในระยะสุดท้ายของชีวิตผู้ป่วยได้จากไปในสถานที่ที่อบอุ่นที่เรียกว่าบ้านและอ้อมกอดของบุคคลที่รัก

จากคำพูดในวันนั้นที่ผู้ป่วยขอใช้เงินก้อนสุดท้ายที่หามาทั้งชีวิตเพื่อรักษาตนเองและใช้เงินก้อนนั้นเพื่อไม่ให้คนที่รักต้องลำบาก ทำให้ฉันทน์คิดขึ้นมาได้ว่า แล้วเราละ ได้ใช้เงินที่เราหามาเพื่อประโยชน์ของเราหรือคนที่เรารักหรือยัง... และแรงบันดาลใจของผู้ป่วยในครั้งนี้ทำให้ฉันทน์ได้ตัดสินใจนำเงินเก็บก้อนหนึ่งจากการทำงานไปสมัครเรียนคอร์สภาษาอังกฤษเพื่อที่ฉันทน์จะได้เก่งภาษาและพูดคุยกับชาวต่างชาติได้อย่างมั่นใจและเป็นประโยชน์กับตนเองและการทำงานในอนาคต ถึงแม้ว่าเงินก้อนนี้ไม่ใช่เงินก้อนแรกหรือก้อนสุดท้าย แต่ฉันทน์คิดว่าคงเป็นเงินที่สร้างประโยชน์และความสุขให้กับฉันทน์อย่างแน่นอน คนเราต่างปรารถนาในสิ่งที่ไม่เหมือนกันแต่สุดท้ายแล้วต่างปรารถนาให้ตนเองกับคนที่รักมีความสุขตลอดไป...

~~~ ปรารถนาสิ่งใดกันสิ่งที่ฉันทน์นั้นเฝ้าคอย

มีชีวิตอย่างเลื่อนลอยตะวันคล้อยลาลับไป

ราตรีดวงดาวลอยเลื่อนฟ้า

ชีวิตฉันมีคุณค่าหรือไม่

หรือชีวิตฉันเลยล่วงไป

โดยไม่มีอะไรเลย~~~~

ขอขอบคุณเนื้อเพลงปรารถนาสิ่งใดฤ -COCKTAIL

ลงชื่อ(เจ้าของผลงาน).....

ลงชื่อ(หัวหน้า ภาค/ฝ่าย/งาน/หน่วย).....

สังกัด.....

วัน / เดือน / ปี